

דרושה מהפכה!

מפליא שבארצנו המבורכת בפירות אשר איכותם מעולה מחשיכים בנוהג שהשתרש זה שנים רבות, לשתות קפה או תה במקום ליהנות מפירות העונה שהתברכנו בס. האין הגשט צלזות של פירות רע ננים בבתי הקפה, עדיפה מכל הבחירות על המשקאות החי קובלים היום?

מובטחני שרבים היו מקדי מים בברכה נוהג חדש זה חיותאם לאקלים ארצנו — מה עוד שבכך היו תורמים רבות לבריאותם. אף במסעדות יק וס הסועד בברכה את פירות הטונה כסיום נאות לארוחתו, ביחוד אם יגישו לו אשכול ענבים רענו, כי לענבים תכיר נות רפוי מופלאות.

בארצות אירופה, ובעיקר בצרפת ובאיטליה, מקובלת השיטה של "רפוי ענבים". רפוי זה נעשה על ידי שהיית בקרבת כרמי ענבים במשך תקופה של שבוע או שבועיים ואכילת כמות גדולה של ענבים טריים יום יום. בעיקר דוגלים בשיטה זו הסובלים מהפרעות בכבד והנוטים ל"אנמיה" או עצירות כרוניות. ידוע שהחומצות (הסארטא ריות) שבענבים מסייעות לק ליטה טובה יותר של סידן וברזל, וכן מסייעות בעיכול שיירי המזון שחומצות הקיבה אינן מעכלות עד תום ועלי ידי כך משתחרר הגוף מרעליו.

במקרים של הרעלת דם ממי ליצים על רפוי ענבים, דהיינו אכילת ענבים בלבד, במשך תקופה של יומיים עד שבוע וזאת בהתאם לחריפות ההרעלה. לאחר שחרור והמסת חרעלים המצטברים בגוף נסי ללת הדרך לטפוח גוף בריא. להפחתת המשקל אין שיטח קלה ועדינה יותר מדיאט ענבים בלעדית, שאף אנשים בריאים ובעיקר אנשים שעברו את גיל העמידה מכירים בחי עלתה. כידוע מטהרים ענבים את הגוף ומזנונים בעד מחלות סמיות ובלתי נחשדות לחשי חדש בו.

ואכן, לאור הניל, דרוש מהפכה! בעלי בתי הקפה וחי מסעדות בודאי יציעו ברצון לקוחותיהם מפירות העונה. הלכוח, בבואו לבתי הקפה, יסיב לעשות באם ידרוש צלי חת פירות להנאתו ולבריאור תו. ארגון מגדלי הפירות וי אגף הפירות במרכז "תנובה" שוקדים עתה על שיווק פירות מאיכות מעולה בלבד.

הבו פירות בבתי קפה ומסעדות

בשרצה הבעל לרוץ להביא רופא. סירבה. תלך בבוקר ותביקו כבר גם אתה. ביקשה ממנו. בבוקר בא הרופא, רשם לת הזמנה לצילום והלך. גם יצחק פנה לחנות המכולת. בשעה 11.30 בא משה לחנות לקרוא לאביו. אמא סגורה באמבטיה והודת אדלה מפחדת שקרה לה משהו. סיפר הבן. האב, שלא עברו חודשים מיום מותו של אחיו, רץ הביתה. דלת האמבטיה היתה נעולה. דרך החלון פרץ לתוך הדירהאב בטיה נתגלה לעיניו מראה מחריד. אשתו היתה תלויה על חבל, חסרת רוח חיים. יצחק רוונפלד, שעל זרועו חקוק מספר מחנה השמדה גרמני, איבד עתה, משך זמן קצר, את אחיו, את אשתו — וחלק ניכר מלקוחות המכולת שלו. כי רוב הקונים היו בוחרים לכתן את קניותיהם דחאק לי שעה בה שהתה אשתו בחנות. "היא היתה מלאך, ביחסיה עם אנשים", אמר השבוע אחד הקונים, "והעובדה ש" אשה כזאת יכולה למות בצורה כה אכזרית וישלל היל לה הכוח לשאת את המריבה לה נכנסה עם שכניה, מעוררת מחשבות עצוי בות מאוד מאוד."

דרכי אדם

הרופא הנאמן

המזכיר במשרד ראש הממשלה לא ידע אם עליו לצחוק או לזעום. המכתב שה היה מונח לפניו נראה לו כבדיהה לא מצי לת. "אדוני ראש הממשלה", נאמר בו באנגלית, "אודה לך מאוד אם תואיל להעניק לי הלאה של 55 לירות לתקופה קצרה, עד שאקבל את משכורות הראשונה מבית החולים. אז אחזיר את הכסף הדרוש לי כדי להוציא את החולים לטיול וכדי לקנות להם תרופות שהנהלת בית החולים אינה מספקת להם." על המכתב הזה היה חתום יעקוב גורמן. גורמן לא צחק כאשר כתב את המכתב. לבי כתב, עליו כשישב בחדרו הקטן בתל אביב והתחנן לעזרת ראש הממשלה. "חוסר אונים", ד"ר יעקוב גורמן (72) הוא רופא עצבים שהגיע לישראל לפני כ חצי שנה. היתה זו הפעם השלישית שגורמן עלה ארצה. אך שלא בפעמים הקודמות, החליט כי הפעם לא יזוז עוד מפה. בפעם הראשונה עלה גורמן, ליד רוסיה שלמד רפואה בבוסטון, ב-1931. הרופא הצעיר התישב, מלא תקות, יחד עם אשתו הצעירה בטסולה הרחוקה. הוא לא האריך ימים בבקריה הצפונית. מגיפת סיפוס השי תוללה בסביבה, הפילה חלל אחד שמת מחסר תרופות. גורמן הרגיש עצמו אשם במותו של האיש, על אף חוסר האונים האובייקטיבי שלו בו היה נתון, כשלא יכול היה להושיט לו את התרופה המתאימה. הוא עזב את הארץ.

לפני תום מלחמת העולם השנייה חזר לארץ ישראל. הפעם כרופא אמריקאי שאר צות הברית השאילה אותו לצבאו של אלנבי. היא בנה בית בתל אביב וחשב כי הגיע אל המנוחה ואל הנחלה. אך פה התערב בני דניאל והחל במערכה גדולה כדי לשכנע את הוריו לחזור לי בוסטון, שם ניל. האם נכנעה לו במהרה והאב לא יכול היה לעמוד בפצרות אשתו וייד שוב עם משפחתו לארצות הברית. המפנה השלישי חל בחייו של ד"ר גורמן כשמהגר עליו אשתו. הוא פנה אל בניו, ביקש מהם לעזוב את הפנימיה של בית ספרם, לבוא ולגור אתו. הם סירבו. בינת יים הגיע מיעד צאתו לפנסיה והוא נתבקש לצאת למנוחה.

אם לנוח — אז כבר בישראל! החליט גורמן יעלה בפעם השלישית ארצה. "הח" לטלי לעסיק בכל עבודה שתהיה. רופא או מטאטא רחובות", מחייך הרופא. אחרי סיור בישראל ועבודה זמנית ב" מספר בתי חולים, הגיע גורמן לבית החולים המסלתי לחולי נפש בבתי ים, החל לעבוד שם. אחרי שהתירע על מספר ליקויים ולא נענה, החליט להתמסר לחולים הפושעים הנמצאים במקום בפקודה בית המאשפט. הוא גילה עד מהרה כי הדבר החסר להם יותר מכל הוא אחרי חופשי וטיולים. חוץ מזה היה חסר לחולים, לדעתו, עוד דבר היוני אחד והוא התופרניל, תרופה חדשה ויקרה לטיפול במקרי דכאון נפשי. לבית החולים לא היה תקציב לתופרניל או לטיולים. אך גורמן ידע כי הפעם כבר לא יוכל לברוח לחי"ל. הוא החליט להלחם, כתב לראש הממשלה, ביקש הלאה, הבטיח להחזירה בכסף. כעבור פחות משבוע ימים מיום כתיבת הבקשה לראש הממשלה זכה לתשובה עקיפה. ד"ר גורמן נקרא למשרד בית החולים. שם נמסרה לידו מעטפה שהכילה הודעת פיטורין.

מתאבדת רוונפלד וכתה סוף מר

ניסתה לפתוח את הדלת אך משהו בחוץ החזיק בכוח בידה. כשסיימו השנים את סידרת המהלומות, נעלמו כפי שהופיעו. הנה שכבה על הרצפה בחוסר הכרה. יצחק יצא למרפסת, הזעיק בקוליות את השכנים, ביקשם לצלצל למשטרה ולמנהל דודאדום. **סדין תמורת עגלה.** בחדר סמוך ישנו להם שני ילדי הוגר רוונפלד: יפה בת ה-10 ומשה בן ה-13, שבגללו פרץ ריב השכנים שעתידי היה להביא לאסון. ימים מספר לפני התפרצות השכנו, בנה לו הילד משה עגלת צען למשחק. בלילה, השאיר אותה במחסן שבחדר המדרגות. בן השכנים, מנחם לונג (10), שראה את משה משאיר את העגלה במחסן הפתוח, בא ונטל אותה כישם. משה, שהלך למחרת להת' לונג על הגניבה, חזר בלי העגלה אך עם סדין שהוריד נקממה מחלצה הכביסה של משפחת לונג. "רק אם תחזיר לי את העגלה אחזיר את הסדין", אמר לאמו של מנחם, שבאה לקבל את הסדין. "בנך גנב. גנב!" צעקה דובה לונג למחרת. בחנות המכולת של יצחק רוונפלד, "את בעצמך גנבת!" האשים אותה יצחק. הזכיר לה כיצד סיפרה לו פעם כי בקבוק סיפון ש" מכר לה התפוצץ בעוד שבנה גילה לו כי היא עצמה שברה אותו.

יצחק לא ידע אז מה המחיר שעתידי הוא לשלם עבור העלבון שנגרם לשכנתו. עתה נלקחה הנה לבית החולים, כתוצאה מתקיפת שכניה. למחרת בבוקר נשלחה עם בעלה הביתה, לקבל טיפול אצל הרופא המקומי. כל אותו לילה לא ישנה. "למה את בוכה, חנקיה?" שאל יצחק ששמע אותה מתפרצת כל הלילה. "הראש מתפוף לי מכי אבים", גנחה האשה. "איני יכולה להרדם!"

רופא גורמן (1917) בגלל תביעת עזרה

גואשים, ניסו לטכס עצה כיצד לצאת מן המיצר. אמר אחד המארגנים: "הבטיח הנהית מתקציב שנתי של יותר משני מיליון לירות. אף על פיריך, אין היא יכולה להס ריש הענקה של 3500 לירות, טיסה בים התקציבי שלה. ועירית ירושלים, שהיתה צריכה להיות מעוניינת בכך יותר מאתנו, לא טרחה לנסות להניא את הנהלת הת' אטרון מהחלטתה. האם לא חבל שאחד ה' מיפעלים התרבותיים המעטים של ירושלים ידו לסמיון בגלל אי אכפתיות?"

דרכי חיים

וויא דולורוזה

על המשמר, בסאונה של מפ"ם, הוא עתון זהיר ושמרני למדי. רק לעיתים רחוקות הוא יוצא מגדרו. לאחרונה הירשה לעצמו על המשמר לכנות סופר בישראל בכינוי — שקרן מועד.

האיש שעורר את חמת על המשמר היה ירמיהו הלפרין (59), הדון קישוט הרבי ויוניסטי. כי הלפרין, מי שהיה שלישי של ז'בוטינסקי בהגנת ירושלים בשנות העשרים, רב בחובל שהכשיר בחי"ל אלפי ימ' אים עבריים ורב בחובל כצי הנורבגי ב' מלחמת העולם השנייה, פירסם לאחרונה כתבה תקפה חריף על התנועה הקיבוצית בכלל ועל קיבוצי השומר הצעיר בפרט.

בספרו וויא דולורוזה (ידן הסינוריס), שהופיע לאחרונה, תופש סיפור בשם ה' גולם מפראג למעלה ממחצית הכרך. סיפור זה הוא מעין ניתוח אידיאולוגי וחברתי של קיבוצי השומר הצעיר. במרכז עומד אחד רב ברוח, שהתחנך בילדותו אצל קרובת משפחה שהיתה ידידתו של ז'בוטינסקי, דבר ששימש ליצירת רקע נפשי של מתמרר. ברוחו זה, חבר בקיבוץ ידיוסף, על שמו של יוסף סטאלין, שחבריו קוראים את בניהם על שמות מנהיגים קומוניסטיים כמו ולדימיר (לנין). נמצאים רוב הזמן בשליחויות בחי"ל והורגים את פועלי העבודה השכנה התובעים להעסיקם בעבורי שכיירה. מלבד זה מוכרים חברי הקיבוץ את תבואתם בשוק השחר, מניגים על עמדת צ'כיה בפרשת אורן וחיים כסי אידילים עשירים בימי הביניים.

"קיבוץ מוצץ את לשד האומה." סיפור השבוע הלפרין, גבה הקומה וכסוף השיער שצייר קעקע של עוגן חרוט על זרועו הימנית ועשרות אלמוגים אילתים ממלאים את ידיתו: "המגמה של הסיפור שלי היתה לגלות את כל השקרים המוס' כמים והזיוף הסוציאלי שמתחת לפרא זלוגיה המפוזרת של האידיאלים של הקיבוץ. רציתי להראות שמאחורי מיצעי ה' אחד במאי מתנהל קיבוץ המוצץ את לשד האומה; שהאידיאליסטים בעבר הפכו לבעלי אחריות בוחה, המנוצצים עבודת חינום של הנח"ל ושל תלמידי בתי הספר.

"הרעיון העיקרי שרציתי להביע בספר הוא שהמאבק העיקרי המתנהל כיום בארץ הוא בין מעמד הפועלים המאורגנים לבין מעמד מחוסרי העבודה ובעלי הפרנסה ה' מקרית — המהחים את רוב האוכלוסיה." את הלפרין, שהיה היחיד מאנשי התנועה הרביוניסטית שסירב לבוא לאוכרה שבע רכה לז'בוטינסקי בבית הנשיא, הרגיו ה' כיטוי "שקרן מועד" עד לחימה. טען רב החובל לשעבר: "אראפטר להגיד לסופר שהוא שקרן מועד. זכותו של סופר לכתוב על מה שהוא רוצה ואין שהוא רוצה. אבל כל מה שאני מספר בסיפורי הן עובדות של ממש שאירעו ארץ. הרבה יותר חמור לעשות מה שהם עושים — לכתוב היסטוריה מסולפת בצורת ספרת יפה. חיי צמק, למשל, כתב את ספרו מסה ומעש ש' הוכח במש, שכולו ציזבוט. איני רגיל שקוראים לי שקרן. אין טעם שיקראו לי שקרן בעד זה שאני כותב סיפורות יפה." הלפרין עומד לכתוב לדין את עורכי על המשמר, מפרסמי הכינוי המעליב: "אם יהיה משפט, נוכיח את הצביעות והכזב בתוך התנועה הקיבוצית", הוא מזהיר.

סכסוכים

בגלל צעצוע

בשעה 11 בלילה ניצורו החנחני יצחק רוונפלד ואשתו, לקול מהלומות עזות ש' ידעו את דלת דירתם. הנה היתה הרא' שונה שניגשה אל הדלת. "מי שם?" שאלה. "משרת!" היתה התשובה הנוקשה. היא פתחה את הדלת. אל תוך הדירה שבבית המשוהף ברחוב חיבת ציון, בגבעתיים, התפרצו שני גברים: השכן משה לונג ואדם נוסף, בלתי ידוע. יצחק, שהתקרב אל הדלת, חטף מכת אגרוף כבדה מתחת לעינו. גם את חנה, שניגשה לעזרת בעלה, היכה השכן בערסה. היא